Enderrock | Anna Tisora | Actualitzat el 08/01/2020 a les 15:00

Cactus: «Si volem arribar a ser un país normal, hem de començar a fer música normal»

Parlem amb el trio valencià sobre 'electro-urban', l'escena valenciana i la música com a entreteniment, en una entrevista amb motiu de la sortida de 'Roma'

Cactus | Arxiu del grup

El trio valencià es reafirma com un dels grups amb més vitalitat i projecció de l'escena musical dels Països Catalans amb el segon treball discogràfic, *Roma* (Halley Supernova, 2019). **Cactus** va pujar al ja emblemàtic escenari del Festivern el desembre de 2018, poc després de llançar el primer disc, i des de llavors s'ha mantingut a l'alçada de les expectatives amb hits festius i renovats que han vingut de la mà d'aquest nou àlbum. L'objectiu musical de la banda és barrejar el hip-hop eletrònic amb el pop més comercial i melòdic i també amb el reggae, un mix que ells mateixos anomenen 'electro-urban'. Parlem amb ells sobre *Roma*.

Com sorgeix la idea de combinar aquests tres estils en un projecte?
Miquel Garcia 'Mik Kelen': Els tres teníem inquietuds musicals, cadascú tenia una trajectòria musical pròpia: jo, per exemple, tocava amb **El Diluvi**, David feia hip hop en solitari i Samantha, orquestra, i jo vaig tenir la idea de començar a fer un projecte musical nou.

David Pascual 'El De Muro': Volíem que hi haguera hip hop pero també una part més melòdica

que li poguera donar un punt més comercial al material.

És un gènere innovador, si més no dins l'escena valenciana. Quins referents teníeu?
M.G: Hi ha alguns grups que han fet coses semblants abans, nosaltres ens vam fixar, per exemple, en **Calle 13** i **Orxata Sound System**, grups que reunien una miqueta de tots els elements que nosaltres també reunim.

El primer disc, titulat *Cactus* (Halley Supernova, 2018), va començar molt temps després d'engegar el projecte...
D.P: Sí, al principi ens havíem de conèixer per veure quin estil ens agradava a tots, com ser capaços de col·locar tots els elements en una mateixa idea que donara com a resultat un producte atractiu i que tinguera sentit. Això va generar diversos mesos de trobades intenses.

M.G: Sabíem que volíem alguna cosa però no sabíem el què.

Però de seguida que ho vau treure ja estaveu tocant a llocs com el Festivern. Aquest va ser el primer dels èxits?
M.G: Nosaltres volíem una cosa bastant professional, apuntàvem a col·locar-nos un poc en lo més alt del panorama que poguérem.

D.P: "Fusta", va ser el primer èxit! Esta cançó va fer que ens poguera veure més gent.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=isOKqLLfLDY
Del primer al segon àlbum tan sols hi ha un any de diferència, però moltes noves sonoritats.
D.P: Exacte! Va passar un any, però hi ha molta diferència qualitativa. És veritat que ara també tenim més temps. Miquel i jo ens hem alliberat un poc d'altres tasques que teníem. El primer disc va ser un poc a empentes i rodolons, *Roma* és un projecte molt més treballat, amb les idees més clares, més rodatge entre nosaltres i amb la influència de **Mark Dasousa**.

M.G: Ara tenim molt més clar on volem anar, volem això, anem per això.

Al disc hi ha una clara aposta per l'estil comercial, "Gossa-te-la" és un hit que pica l'ullet a Don Patricio, un dels músics de moda a nivell estatal.
M.G: Aquesta cançó va ser idea de Samantha!

Samantha Gilabert: Ah sí? No recordo que fos jo! Des del principi sabíem que "Gossa-te-la" seria el senzill, però la tornada no agradava a cap dels tres, ni tan sols a Mark, el productor, però jo vaig dir el "contant-te piguetes..." i de seguida vam pensar en posar el sàmpler de **Don Patricio**. Té superganxo, la cantes tu, mon pare també la canta...

M.G: No venia d'eixa cançó, però estava dissenyada per a ser comercial, i van acabar combinant bé juntes.

D.P: La cançó estava dissenyada per a ser enganxosa, i li vam afegir aquest alicient més perquè entrés més fàcilment. La fórmula és la mateixa i és clar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=_DijzZwT8kU
A més, agafeu aquest camí comercial en valencià. És una manera de polititzar-vos?
D.P: Correcte! Per trencar en el prejudici que la música comercial ha de ser en llengües majoritàries. Tot i fer aquest estil, tenim una tornada que és absolutament feminista, hi ha un munt de missatges que ens fa mandra cantar com a objectiu principal però que alhora tenen pes perquè són el nostre dia a dia. Les cançons que fem tenen un discurs i un contingut al darrere, però queixar-se no és la principal funció, la música té moltes funcions.

S.: És el que va fer **Orxata Sound System** també, no ens inventem res.

Aquest discurs polític us allunya de l'escena musical dels Països Catalans?
D.P: Jo consumia molt hip hop, Samantha molt pop... la idea inicial era deslligar-nos una mica de cançons pamfletàries purament dites. Cançons que fins i tot ja són casposes, que les escoltes i dius "altra volta el mateix?". Volíem un concepte de música que pogués entendre's com a entreteniment, buscar-li una altra funció.

M.G: Del discurs ja tradicional i trillat. Si volem arribar a ser un país normal, hem de començar a fer música normal. Seria molt avorrit parlar del mateix que ho feien **Obrint Pas** o **La Gossa Sorda**.

Costa desfer-se d'aquesta tradició?
D.P: Molt, perquè el sector esta molt encasellat, el públic està acostumat a lo altre. La cançó no té per què girar entorn a la cançó protesta, oferim una cosa diferent però som conscients d'on vivim, també ens cal desconnectar.

Parlem dels vostres videoclips. Tenen molt d'èxit!
D.P: Ens agrada controlar bastant tot el que produïm i sempre presentem nosaltres les idees inicials, després a algunes voltes es desvirtua una mica, a altres voltes millora la nostra proposta. En el cas de "Gossa-te-la", la mateixa lletra porta el fil conductor del que volíem mostrar audiovisualment. Com que era el senzill, volíem que fora fàcilment consumible i crec que ho vam aconseguir, va ser molt divertit.

Les lletres també segueixen aquesta teoria del consum fàcil?
M.G: Normalment són experiències o sensacions que tenim, coses que ens passen.

D.P: Cada dia t'alces en un humor distint, potser avui se t'acut un tema i al següent, un de ben diferent, les lletres naixen de les inspiracions musicals que tenim i de les coses que ens passen.

M.G: Hi ha cançons que van mutant i acaben sent totalment diferents de com eren al principi. "Fusta", per exemple, va ser el resultat de moltes cançons que sabíem que volíem fer...

Com porteu les etiquetes? Amb un grup com el vostre és difícil encaixar estrictament en alguna...
M.G: A nosaltres ens agraden les etiquetes, ara ens definim bastant amb la d''electro-urban', encara que evidentment, al grup hi ha cançons per a cada etiqueta: un hip hop clàssic, reggaeton, un remember... però 'electro-urban' ho engloba bastant tot.

Cap on va Cactus?
D.P: Cap a la fama!
S: Cap a Hollywood! [Riu].

On us podrem veure en directe?
M.G: El 30 de gener serem a València, i l'11 març a Barcelona, a l'Apolo!